

Arrest

nr. 139 479 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 4 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 oktober 2012, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 april 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 9 april 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/10/2012 werd ingediend door:

*Naam: [R.]
Voorna(a)m(en): [M. T.]
Nationaliteit: Pakistan
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
(...)*

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Ter staving van het actief op zoek naar werk zijn wordt enkel een attest betreffende trajectbegeleiding bij de VDAB voorgelegd. Echter, gezien hierbij het initiatief uitgaat van de VDAB en betrokkene verder geen bewijzen aanbrengt dat zij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in overweging genomen worden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *“individualiteitsbeginsel”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat:

- Ten eerste: de bestreden beslissing vermeldt dat "de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie";*
- Ten tweede: de bestreden beslissing inhoudelijk stelt dat de echtgenote van verzoeker niet voldoet aan het vereiste van art. 40ter, 2de lid, 3°;*

- Ten derde: de minister of zijn gemachtigde, in functie van art. 42 Vreemdelingenwet en art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, niet is nagegaan welke bestaansmiddelen de burger van de Unie die vervoegd wordt en haar familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden;

- Ten eerste, ten tweede en ten derde, en naargelang de concrete toepassing per onderdeel afzonderlijk hieronder verwerkt en in concreto toelichting [doordat] de bestreden beslissing een afdoende materiële motivering ontbeert, en voor wat het eerste onderdeel betreft, een formele, alsook geen blijk geeft van de eerbiediging van het zorgvuldigheidsbeginsel en het individualiteitsbeginsel (art. 62 Vreemdelingenwet, j° de artt. 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het individualiteitsbeginsel);

Terwijl:

Ten Eerste

Een aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel door "gezinshereniging" met een Belg geschiedt door toepassing van art. 40ter Vreemdelingenwet.

De weigeringsbeslissing wordt in uitvoering van art. 52 §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit genomen, en wordt aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, geweigerd.

De Vreemdelingenwet voorziet echter twee aparte mogelijkheden indien de verzoeker een familielid is van een burger van de Unie:

Ofwel is de verzoeker familie van een burger van de Unie die geen Belg is, en is art. 40bis Vreemdelingenwet van toepassing;

Ofwel is de verzoeker familie van een burger van de Unie die wel Belg is, en is art. 40ter Vreemdelingenwet van toepassing.

Uit het gestandaardiseerd karakter van het opschrift van de weigeringsbeslissing, is niet op te maken of de beslissing werd genomen in toepassing van art. 40bis, dan wel 40ter van de Vreemdelingenwet, terwijl enerzijds het opschrift meldt "burger van de Unie", en anderzijds het motiverend gedeelte van de beslissing melding maakt van art. 40ter Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsverplichting strekt ertoe om de verzoekende partij een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat deze, ten aanzien van die motieven, instaat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen, en derhalve dat deze motivering afdoend is.

De formele motivering is in het gedrang gekomen.

Minstens ondergeschikt, en voor zover de formele motiveringsplicht niet zou worden weerhouden, en aangezien niet tegelijkertijd schending van de formele en de materiële motiveringsverplichting kunnen worden ingeroepen, is verzoeker alsnog van oordeel dat de materiële motiveringsverplichting in het gedrang is gekomen.

De materiële motiveringsplicht houdt immers in dat de beslissing van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. (zie ook: P. DE VROEDE, Inleiding tot het recht, Mechelen, Kluwer, 2007, 397).

Het bovenstaande toont aan dat legaliteitstoezicht in casu echter in het gedrang komt.

Derhalve is het onderdeel ernstig: schending van artt. 62 Vreemdelingenwet, art. 2 (ondergeschikt art. 3) van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de formele en minstens de materiële motiveringsplicht.

Ten Tweede

In zoverre het eerste onderdeel van huidig middel door de Raad niet zou kunnen worden weerhouden als zijnde gegrond in rechte, merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing hoe dan ook inhoudelijk niet in overeenstemming met art. 40ter Vreemdelingenwet werd genomen.

Art. 40 ter, 2de lid, 3°, de formele basis waarop de weigering in dat geval zou zijn geënt, stelt:

[...]

Verwerende partij merkt in de weigeringsbeslissing dd. 04.04.2013 op:

"[...]

Verzoeker heeft hoger (cf. "In Feite") ten overvloede aangetoond dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zijn echtgenote actief en dringend op zoek was naar een werk.

De trajectbegeleiding van de VDAB via de begeleider RANDSTAD BELGIUM N.V., en die erop gericht is de echtgenote van verzoeker actief, intensief, en op de meest passende wijze bij te staan in het kader deze zoektocht, wordt dan ook inhoudelijk kennelijk niet door de verwerende partij betwist.

De verwerende partij meent echter te kunnen motiveren dat het hier slechts gaat over een initiatief dat uitgaat van de VDAB en niet van de betrokken echtgenote, en dat deze trajectbegeleiding derhalve niet in aanmerking komt als bewijs van een actieve zoektocht naar werk.

Door derwijze te oordelen, creëert de verwerende partij echter een bijkomende voorwaarde dewelke niet uit art. 40ter, 2de lid, 3° Vreemdelingenwet is af te leiden.

Met andere woorden: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft de wettelijke voorwaarden uitgebreid door te stellen dat een attest dat het bewijs levert van een (intensieve) trajectbegeleiding, daarentegen niet het bewijs levert van een actieve zoektocht naar werk, en derhalve niet in aanmerking kan worden genomen.

Art. 40 ter, 2de lid 3° Vreemdelingenwet legt nochtans slechts de loutere verplichting op het bewijs te leveren van het actief op zoek zijn naar werk, hetgeen verzoeker heeft gedaan.

Over de wijze waarop de betrokken echtgenote op zoek moet zijn naar werk, i.e. de concrete invulling, spreekt de wet zich niet uit!

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing dan ook het art. 40ter Vreemdelingenwet.

Doch eveneens schendt zij met deze beslissing, en voor wat dit onderdeel van het eerste middel betreft, de materiële motiveringsplicht j° art. 62 Vreemdelingenwet en art. 3 van de Wet 29 juli 1991.

Immers, en aanvullend op hetgeen reeds theoretisch hieromtrent nopens het eerste onderdeel van huidig middel werd uiteengezet, dient een bestuurshandeling altijd te berusten op exacte juridische en feitelijke motieven die relevant en wettelijk aanvaardbaar zijn.

De summiere bewoordingen van de bestreden beslissing, in samenlezing met hoger geformuleerde motieven, tonen aan dat de bestreden bestuurshandeling niet als dusdanig aanvaardbaar is.

De Raad zal in de uitoefening van het wettelijk toezicht willen vaststellen dat de overheid niet correct heeft geoordeeld en dat zij op grond van de beslissing onredelijk tot haar besluit is gekomen (zie in die zin RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een schending van de materiële motiveringsplicht is eveneens aangetoond.

Ondergeschikt, en tot verdere staving van de motieven in dit onderdeel aangevoerd, betoogt verzoeker nog dat de kwestieuze trajectbegeleiding een intensief project is dat de echtgenote van verzoeker niet naast zich kan neerleggen.

Welke instanties zijn beter geplaatst dan de VDAB, in samenspraak met een aangeduide trajectbegeleider, in casu RANDSTAD BELGIUM N.V., om de echtgenote van verzoeker bij te staan in haar actieve zoektocht naar werk?

De echtgenote van verzoeker wordt met andere woorden op de meest efficiënte en meest professionele wijze bijgestaan, opgeleid, getraind en opgevolgd.

Zij wordt uitgenodigd, ja zelfs zo nodig aangemaand (wat tot op heden niet is moeten gebeuren), en zij heeft de overeenkomst ondertekend waarin zij zich ertoe verbindt positief mee te werken aan de uitvoering van het traject dat luidt: "STAPPEN EN ACTIES IN HET TRAJECT

Intensieve begeleiding naar werk

Door randstad" (cf. supra)

De trajectbegeleiding (stukken 3 en 4 blijkt) verloopt volgens duidelijke "afspraken" en wikkelt zich af volgens de meest efficiënte, logische en zinvolle weg.

Zodoende heeft de echtgenote van verzoeker het meeste kans om zo snel mogelijk een betrekking te vinden, zodat niet anders geconcludeerd kan worden dat aan het wettelijk nagestreefd doel van art. 40 ter Vreemdelingenwet wordt voldaan!

De echtgenote van verzoeker is daarenboven ingeschreven in minstens vijf interimkantoren (stuk 7), gaat in op alle uitnodigingen die haar volgens de trajectbegeleiding worden opgelegd, en zij solliciteert in het kader van de trajectovereenkomst spontaan via e-mail.

Een en ander blijkt zeer duidelijk uit de inhoudelijk door verwerende partij niet-betwiste akten nopens de trajectbegeleiding!

Niet in het minst vermeldt de trajectbepaling: "M is uit bevallingsverlof en zoekt dringend een job", (stuk 3, onderaan p. 1).

Ook uit de trajectovereenkomst zelf blijkt: "M heeft een e-mailadres en beschikt over internet om vacatures te zoeken. Ze heeft een cv. M zal aanwezig zijn tijdens de 5 halve dagen projectweek Aan de slag van 14/01/2013 tem 18/01/2013 te Sint-Truiden. Ze engageert zich om actief deel te nemen tijdens de individuele afspraken"

(stuk 4, punt 1 "Algemene afspraken")

Quod erat demonstrandum.

Om een onbegrijpelijke reden, en los van het feit dat zij zoals hoger geformuleerd een bijkomende voorwaarde aan het art. 40 ter koppelt, volstaat de inhoud en het ruimer kader van de trajectbegeleiding voor de verwerende partij klaarblijkelijk niet als bewijs.

Het feit dat tot op heden voor de echtgenote van verzoeker, als Pakistaanse moeder van een 1-jarig kind, zonder wagen, niet onmiddellijk tijdens deze lang aanslepende economisch crisis geen arbeidsbetrekking werd gevonden, kan niet aan haar verweten worden.

Meer ondergeschikt betoogt verzoeker met betrekking tot dit onderdeel, dat niet uit de bestreden beslissing blijkt dat de echtgenote van verzoeker niet stipt noch correct deze actieve en intensieve begeleiding naast zich neer zou hebben gelegd.

Enkel dan - en louter voor zover de trajectbegeleiding niet voldoende zou kunnen zijn om het positief bewijs van een actieve zoektocht naar werk te leveren - zou de verwerende partij slechts een rechtens geldige beslissing hebben kunnen nemen, indien zij van oordeel was dat uit de kwestieuze trajectbegeleiding inhoudelijk zou blijken dat de echtgenote van verzoeker inderdaad geen actieve zoektocht naar werk levert. (bijvoorbeeld: de overeenkomst werd stopgezet - quod non -, er wordt maar matig gevolg gegeven aan oproepen - quod non - etc. etc.)

Dit zou vereisen dat verwerende partij met het bewijs dat haar door verzoeker werd aangebracht, minstens inhoudelijk een en ander onderzoekt alvorens zij tot een negatieve beslissing zou komen. Quod non.

Verwerende partij heeft de inhoud van de trajectbegeleiding in zijn geheel aanvaard, en niet inhoudelijk beargumenteerd, noch op basis daarvan inhoudelijk haar weigeringsbeslissing gemotiveerd.

Derhalve, nu deze trajectbepaling en trajectovereenkomst, niet naar de inhoud worden betwist, en verwerende partij minstens impliciet de inhoud van deze stukken heeft erkend, kan niet meer naar redelijkheid betwist worden dat de echtgenote van verzoeker actief naar werkt zoekt.

De bestreden beslissing is dan, minstens, gebrekkig gemotiveerd vermits de inhoud van de bestreden beslissing onmogelijk compatibel is met de door de verwerende partij aanvaarde inhoud van de kwestieuze bewijsstukken van de trajectbegeleiding, zodat de bestreden beslissing minstens niet berust op exacte juridische en feitelijke motieven die relevant en wettelijk aanvaardbaar zijn.

En in de meest ondergeschikte orde. en louter volledigheidshalve stelt verzoeker zich de vraag op welke zijn echtgenote nog meer bewijzen in illo tempore had kunnen bijbrengen, nu zij zich actief en onvoorwaardelijk heeft geëngageerd voor de intensieve trajectbegeleiding, die pas goed op gang kon komen (cf. onder andere "projectweek") na de vereiste formaliteiten, en dus nadat de wettelijke periode voor het indienen van bewijzen (zijnde binnen de drie maanden na de aanvraag) verstreken was (Dus in casu ten laatste op 15.01.2013, toen pas net de projectweek van start is gegaan, en waarna pas de actieve sollicitatiebegeleiding kon beginnen)

Logischerwijze heeft de echtgenote dus binnen de wettelijke termijn hoe dan ook het ter zake dienstige en afdoende bewijs in de zin van art. 40ter Vreemdelingenwet bijgebracht.

Derhalve is het onderdeel ernstig.

Ten Derde

In zoverre geen van de vorige twee aangevoerde onderdelen van huidig middel door de Raad als zijnde gegrond zouden kunnen worden weerhouden, stelt verzoeker vast dat, met de bestreden beslissing, de verwerende partij de bepalingen van art. 42 Vreemdelingenwet niet heeft geëerbiedigd.

Art. 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet luidt:

[...]

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, stelt verzoeker vast de verwerende partij niet heeft nagegaan of de echtgenote van verzoeker met haar inkomen aan de norm van de wet voldoet, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen.

Los van de hoger gevoerde discussie omtrent de actieve zoektocht naar werk, staat het vast dat de echtgenote van verzoeker thans een werkloosheidsuitkering geniet in afwachting dat zij wordt tewerkgesteld.

De werkloosheidsuitkering bedraagt meer dan 1.100 EUR per maand. (stukken 8 en 11)

Naast deze werkloosheidsuitkering ontvangt verzoekster ook nog kindergeld. dat thans | ongeveer 133 EUR bedraagt, en dat ook niet mede in rekening werd genomen door de | verwerende partij.

De Raad heeft in die zin reeds eerder geoordeeld: "De bestreden beslissing verzuimt vervolgens om rekening te houden met het maandelijks bedrag aan kinderbijslag die toelaat de tenlasteneming van de kinderen te verzekeren (Raad voor Vreemdelingen- betwistingen nr. 2406, 8 oktober 2007 RevTdr.étr. 2007, afl. 144, 349).

Verzoeker vermag hier de verwerende partij eveneens te wijzen op de bewoordingen van het Chakroun-arrest van het Hof van Justitie van de EU (C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010 bladzijde 1-01839) alwaar door de Nederlandse overheid eveneens een aanvraag voor gezinshereniging werd afgewezen omdat de financiële middelen lager waren dan het bedrag dat vereist was volgens de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande terecht:

Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid [om een inkomensvoorwaarde op te leggen] bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op g rond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

Het is duidelijk dat verwerende partij zich i.t.v. art. 40ter, 2de lid Vreemdelingenwet, toch principieel gebaseerd heeft op de inkomensvoorwaarden, zonder evenwel de concrete situatie van verzoekster te

beoordelen, hetgeen manifest een schending uitmaakt van art. 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, en ook van art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Door geen verdere verwijzing te maken naar art. 42 Vreemdelingen, schendt de verwerende partij ook de materiële motiveringsplicht.

Immers, in het geval van verzoeker had verwerende partij moeten beoordelen of zijn echtgenote, in aanmerking genomen haar inkomsten en de behoeften, verzoeker kan onderhouden met een inkomen dat lager ligt dan het referentiebedrag. Nu de verwerende partij alleen heeft getoetst of de echtgenote van verzoeker met haar inkomen aan de norm van de Wet voldoet zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Verzoeker brengt de Raad haar arrest 78310 dd. 29.03.2012 in herinnering alwaar de Raad, zeer terecht heeft geoordeeld: "De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden... Dit onderdeel van het [...] middel is gegrond"

Ondergeschikt merkt verzoeker ook op dat de verwerende partij er zich in bestreden beslissing met de reeds geciteerde summiere motivering bijzonder gemakkelijk vanaf heeft gemaakt.

Het ingeroepen art. 42 § 1, lid 2 Vreemdelingenwet geeft immers het bestuur de mogelijkheid "alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Subsidiair verwijst verzoeker dus ook naar de overtreden zorgvuldigheidsverplichting.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Een en ander, al dan niet in samenlezing met hetgeen reeds hoger werd betoogd, heeft zij dit kennelijk nagelaten te doen.

In tweede ondergeschikte orde verwijst verzoeker ook naar het individualiteitsbeginsel, aangezien art. 42 Vreemdelingenwet toelaat rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

Zo blijkt ook de "trajectbepaling" dat de echtgenote van verzoeker uit bevallingsrust was. Zij diende ook voor haar baby te zorgen (geboren 03.05.2012); Door de geboorte van haar zoon, ontvangt de echtgenote van verzoeker ook kindergeld. Met de individuele situatie van het gezin van verzoeker werd geen rekening gehouden.[...]"

2.1.2.1. De formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Meer specifiek wordt gemotiveerd dat de referentiepersoon weliswaar een werkloosheidsuitkering ontvangt, doch dat dergelijke uitkering – overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet – slechts mee in aanmerking kan worden genomen indien de referentiepersoon actief naar werk zoekt. De eerste bestreden beslissing stelt vervolgens vast dat het door verzoeker overgemaakte attest betreffende trajectbegeleiding bij de VDAB niet kan volstaan als bewijs dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt, omdat het initiatief ervan uitgaat van de VDAB. Bij gebreke aan andere bewijzen dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt, wordt in de eerste bestreden beslissing geconcludeerd dat de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoeker ontwikkelt een betoog waarin hij stelt dat uit het gestandaardiseerd karakter van het opschrift van de eerste bestreden beslissing – met name waar wordt verwezen naar "de aanvraag van een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – niet valt op te maken of deze beslissing is genomen in toepassing van artikel 40bis dan wel artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij geeft zo aan dat het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarnaar vervolgens wordt verwezen enkel betrekking heeft op familieleden van een Belg, terwijl het opschrift spreekt over een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker kan evenwel geenszins dienstig aanvoeren dat aldus de eerste bestreden beslissing niet afdoende of niet voldoende duidelijk zou zijn gemotiveerd in rechte (en in feite). Een eenvoudige lezing van het artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, leert zo reeds dat de *“verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie”* de benaming is van de verblijfstitel die zowel aan familieleden van een burger van de Unie die geen Belg is als aan familieleden van een burger van de Unie die wel Belg is wordt afgegeven. Deze bepaling in het Vreemdelingenbesluit verwijst zo ook naar de bepalingen van zowel artikel 40bis als artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aldus is het niet meer dan logisch dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een aanvraag tot afgifte van *“een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”*. De wetgever heeft immers voorzien, niettegenstaande de voorwaarden voor de gezinshereniging kunnen verschillen, dat familieleden van een burger van de Unie die geen Belg is en van een burger van de Unie die wel Belg is in het bezit worden gesteld van dezelfde verblijfskaart. Doordat de eerste bestreden beslissing in de concrete motivering duidelijk verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, en de hierin gestelde verblijfsvoorwaarden, en uitdrukkelijk melding maakt van het gegeven dat de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft, blijkt vervolgens duidelijk dat verweerder zijn beslissing op deze wettelijke basis heeft gegrond. Hierover kan in redelijkheid geen onduidelijkheid bestaan. Zo kan verzoeker bijvoorbeeld ook niet in alle ernst stellen onwetend te zijn dat de referentiepersoon, zijn echtgenote, een Belgische onderdaan betreft, waardoor zijn situatie onder de werkingssfeer van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet valt. Ook uit het aanvraagformulier van de verblijfsaanvraag (de zogenaamde *“bijlage 19ter”*), waarin uitdrukkelijk naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt verwezen, blijkt duidelijk dat de aanvraag vanuit dit standpunt diende te worden behandeld. Daarenboven blijkt uit verzoekers uiteenzetting van het middel, waar hij een schending aanvoert van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat hij genoegzaam op de hoogte is van de motieven, zowel in rechte als in feite, van de eerste bestreden beslissing, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Door er verder louter op te wijzen dat de aanhef van de betreffende beslissing gestandaardiseerd zou zijn, blijkt vervolgens ook geenszins dat dit geldt voor de gehele motivering van deze beslissing en dit nog los van de vaststelling dat het enkele feit dat een beslissing zou zijn gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in zijn hoofd genomen eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In zoverre verzoeker ook in dit verband opwerpt dat het niet duidelijk zou zijn of de eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40bis dan wel artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking dienaangaande in het kader van de formele motiveringsplicht. Er is duidelijk toepassing gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het kernbetoog van verzoekers uiteenzetting bestaat erin dat hij zich niet akkoord kan verklaren met het motief van de eerste bestreden beslissing dat het louter overleggen van een attest betreffende trajectbegeleiding bij de VDAB – waarvan het initiatief is uitgegaan van de VDAB zelf – niet kan volstaan als een bewijs van het actief naar werk zoeken, hetgeen een voorwaarde betreft opdat de werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling of deze laatste beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig voormelde wetsbepaling.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag een bewijs heeft overgemaakt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt evenals – ter ondersteuning van de vereiste dat deze laatste actief naar werk dient te zoeken – een bewijs van trajectbepaling dat op 29 november 2012 werd afgesloten tussen de VDAB en de referentiepersoon. In deze trajectbepaling wordt overeengekomen dat de eigenlijke trajectbegeleiding zal geschieden door Randstad, waarmee de referentiepersoon nog een trajectovereenkomst zal afsluiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vervolgens eveneens de uitnodiging van de VDAB van dezelfde datum gericht aan de referentiepersoon om zich aan te melden bij Randstad teneinde de intensieve begeleiding te starten en de trajectovereenkomst op te maken, heeft overgemaakt naar aanleiding van de verblijfsaanvraag, doch er blijkt niet dat de eigenlijke trajectovereenkomst, die weliswaar dateert van voor het verstrijken van de termijn waarbinnen de bewijzen dienden te worden aangebracht en waarin meer concrete acties staan vermeld – zoals het vastleggen van een afspraak voor een projectweek en concreet te ondernemen stappen naar aanleiding van een actieve zoektocht naar vacatures –, aan verweerder werd overgemaakt. Verzoeker stelt weliswaar dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder *“duidelijk in kennis [is] gesteld van deze akten”*, doch de Raad kan niet vaststellen op welke wijze uit deze beslissing zou blijken dat verweerder kennis heeft kunnen nemen van de eigenlijke trajectovereenkomst, nu hiervan geen melding wordt gemaakt in deze beslissing.

Gelet op de stukken van het administratief dossier dient derhalve te worden aangenomen dat verweerder in het kader van de verblijfsaanvraag enkel in het bezit werd gesteld van de trajectbepaling en een uitnodigingsbrief teneinde zich aan te melden bij Randstad, beide opgesteld door de VDAB. Verzoeker blijft ook in gebreke aannemelijk te maken dat hij de overige thans door hem aangebrachte stukken in dit verband alsnog voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing overmaakte aan het bestuur. Wat de twee voormelde stukken betreft zoals deze voorlagen bij het bestuur op het ogenblik dat deze de eerste bestreden beslissing nam, stelt de Raad verder vast dat

verzoeker als dusdanig niet betwist, laat staan weerlegt dat het initiatief voor deze trajectbepaling of begeleiding uitgaat van de VDAB. De mate van medewerking van de referentiepersoon in het kader van de trajectbegeleiding kan op basis van deze stukken niet worden bepaald. Zo wordt in de trajectbepaling gesteld dat *“de werkzoekende weet dat het niet positief meewerken gevolgen kan hebben [...] met eventueel verlies van uitkeringen tot gevolg”* en wordt in de uitnodigingsbrief vermeld dat *“u verplicht [bent] om in te gaan op elke uitnodiging van VDAB”*. Er blijkt aldus niet dat verweerder op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld dat het door verzoeker overgemaakte stuk betreffende de trajectbegeleiding niet getuigt van een eigen initiatief van de referentiepersoon en dat hij oordeelde dat de loutere voorlegging van een overeenkomst van trajectbepaling niet kan volstaan als bewijs dat de referentiepersoon actief werk zoekt.

In zoverre verzoeker nog van mening is dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet waar hij de trajectbegeleiding niet in aanmerking neemt omdat het initiatief hiervan slechts uitgaat van de VDAB, en waardoor een intensieve trajectbegeleiding wordt uitgesloten, merkt de Raad op dat artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet niet voorziet op welke wijze het bewijs dient te worden geleverd dat de ontvanger van een werkloosheidsuitkering actief op zoek is naar werk. Er dient aldus te worden aangenomen dat de bewijsvoering in deze vrij is. Evenwel impliceert de vaststelling dat verzoeker vrij is in zijn bewijsvoering niet dat verweerder alle mogelijke vormen van bewijs dient te aanvaarden. Het komt verweerder nog steeds toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen op hun waarde, in het kader waarvan verweerder beschikt over een zekere appreciatiemarge. De Raad merkt op dat waar verzoeker betoogt dat hij het bewijs leverde van een intensieve trajectbegeleiding, dit gegeven als dusdanig niet strookt met de gegevens van het administratief dossier en de bij de aanvraag voorgelegde stukken. Er werd zo enkel een bewijs van trajectbepaling voorgelegd, dat werd opgesteld op initiatief van de VDAB. Er lagen geen stukken voor van de trajectovereenkomst met Randstad zelf of van de uitvoering die hieraan werd gegeven. De mate van medewerking van verzoekers echtgenote bij de trajectovereenkomst met Randstad die vervolgens diende te worden afgesloten, of de mate waarin de echtgenote in het kader van deze trajectovereenkomst mede initiatief neemt in de zoektocht naar werk, blijkt niet uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken. In casu kan de Raad niet vaststellen dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om te stellen dat – gelet op de vaststelling dat enkel een trajectbepaling werd overgemaakt, die werd opgesteld op initiatief van VDAB – niet op afdoende wijze is aangetoond dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Zoals reeds gezegd, worden in deze trajectbepaling nog geen concrete acties bepaald, zodat dit document enkel aantoont dat de referentiepersoon zich heeft aangemeld bij VDAB, een intakegesprek heeft gehad en zich ertoe heeft verbonden een trajectovereenkomst te sluiten met Randstad en hieraan op een positieve wijze mee te werken. Verder wordt louter vermeld dat de referentiepersoon *“uit bevallingsrust [is] en dringend een job [zoekt]”*. Deze elementen laten de Raad nog niet toe vast te stellen dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat aldus nog niet blijkt dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Deze elementen laten zo nog niet toe vast te stellen dat de referentiepersoon zelf enige concrete stappen heeft gezet teneinde werk te zoeken. Dit zou kunnen blijken uit de verdere (uitvoering van) trajectovereenkomst met Randstad, doch hieromtrent lagen geen stukken voor. Er kan zo worden aangenomen dat de wetgever, waar hij vooropstelde dat dient vast te staan dat de betrokkene *“actief”* werk zoekt, wel degelijk een actieve houding of medewerking van de betrokkene heeft vooropgesteld. Nu verzoeker geen verdere stukken in dit verband voorlegde, stelde hij verweerder evenwel niet in de mogelijkheid vast te stellen in welke mate de echtgenote haar medewerking verleende bij de trajectbegeleiding. Zo geeft verzoeker de stopzetting van de trajectovereenkomst zelf aan als voorbeeld waaruit de niet-actieve zoektocht zou kunnen blijken, doch op het ogenblik van het opmaken van het attest van trajectbepaling was nog geen sprake van dergelijke overeenkomst, zodat ook niet kan worden ingezien hoe uit de inhoud van deze trajectbegeleiding de stopzetting ervan of de niet-medewerking zou kunnen blijken. Punt in huidige zaak is net dat bij het bestuur enkel stukken voorlagen waaruit blijkt dat de eigenlijke trajectbegeleiding met Randstad nog diende te worden opgestart. Verzoeker gaat daarentegen uit van de situatie dat bij het bestuur stukken voorlagen betreffende een effectieve, reeds opgestarte trajectbegeleiding, doch deze situatie is niet geheel gelijkaardig, nu in de eerste situatie de mate van medewerking van de betrokkene nog niet kan worden gepeild waar dit wel het geval is bij de tweede situatie. De Raad wijst er ook op dat in beginsel de bewijslast berust bij verzoeker, en in casu niet blijkt dat het verweerder toekwam aan te tonen dat de echtgenote haar medewerking weigerde bij de eigenlijke trajectbegeleiding, te meer nu zelfs geen stuk voorlag van de trajectovereenkomst met Randstad zelf. Deze medewerking dient te kunnen blijken uit de bij de aanvraag voorgelegde stukken. De Raad benadrukt in dit verband ook dat verweerder bij de beoordeling van het overgemaakte stuk eveneens belang heeft gehecht aan de vaststelling dat dit stuk niet vergezeld ging van enige andere bewijzen. Er blijkt op basis van bovenstaande motivering dan ook geenszins dat verweerder systematisch – ongeacht de concrete elementen die een individueel geval kenmerken – elke traject-

begeleiding zou uitsluiten als mogelijk bewijs van het actief naar werk zoeken. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder een voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet.

In de mate dat verzoeker zich thans beroept op de aangegane trajectovereenkomst met Randstad, de stipte uitvoering hiervan en de aanmelding bij diverse interimkantoren, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker thans voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het enkele feit dat verzoeker aanvoert dat het niet mogelijk was binnen de wettelijk voorziene termijn alle bewijsstukken over te maken – waarbij de Raad opmerkt dat minstens de trajectovereenkomst dateert van voor het verstrijken van de termijn –, kan niet inhouden dat verzoeker in dergelijk geval zou kunnen worden vrijgesteld van de in de wet gestelde verblijfsvoorwaarden. Er kan ook niet worden ingezien waarom de echtgenote niet reeds werk kon zoeken buiten de trajectbegeleiding om. De eerste bestreden beslissing verhindert verzoeker als dusdanig verder niet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van deze bijkomende bewijsstukken inzake de actieve zoektocht naar werk.

In zoverre verzoeker ten slotte duiding geeft bij de redenen dat zijn echtgenote niet is tewerkgesteld – zij is zo moeder van een eenjarig kind en heeft geen wagen – merkt de Raad op dat aldus niet blijkt dat de voorwaarde dat de referentiepersoon actief werk zoekt niet zou gelden. De referentiepersoon wordt ook geenszins verweten geen arbeidsbetrekking te hebben, doch slechts geen bewijzen te kunnen voorleggen dat zij actief op zoek is naar werk.

Voor het overige geeft verzoeker nog aan dat, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, ook rekening had moeten worden gehouden met de kinderbijslag die hij en zijn echtgenote ontvangen. Los van de vraag in welke mate kinderbijslag hoe dan ook mee in aanmerking kan worden genomen – gelet op het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij de gezinsbijslagen worden uitgesloten als bestaansmiddelen die in rekening mogen worden gebracht – blijkt op dit punt evenwel niet dat verzoeker hieromtrent aan verweerder bewijzen heeft overgemaakt naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag. Er kan verweerder niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met inkomsten die hem niet werden voorgelegd bij zijn beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande bespreking van het middel, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat deze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde door te stellen dat het louter overmaken van een attest van trajectbepaling niet kan volstaan als bewijs dat men actief naar werk zoekt, zoals vereist door artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet en te oordelen dat het bewijs dat de Belgische referentiepersoon beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet is geleverd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van laatstgenoemde wetsbepaling wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. De Raad merkt verder op dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bestaansmiddelen afkomstig uit een werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling of de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen indien niet mede het bewijs voorligt dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt. Gelet op de vaststelling van verweerder dat dit laatste bewijs niet afdoende werd geleverd, vaststelling die door verzoeker niet wordt weerlegd, kon verweerder deze bestaansmiddelen bijgevolg niet langer in aanmerking nemen. In de situatie dat verzoeker bij zijn aanvraag geen bestaansmiddelen aantoonde die overeenkomstig deze wetsbepaling in aanmerking mogen worden genomen, kan niet worden ingezien waarom verweerder in casu diende over te gaan tot een behoefteanalyse, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Nu in deze situatie noodzakelijkerwijze geen bestaansmiddelen voorliggen om te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, dient zo te worden aangenomen dat in deze situatie waarin geen bestaansmiddelen voorliggen waarmee rekening kan worden gehouden in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse niet geldt (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verzoekers uitgebreid betoog omtrent de behoefteanalyse is derhalve in casu niet

dienstig. Aldus blijkt ook niet dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk diende te worden verwezen naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet en kan een schending van deze wetsbepaling niet worden weerhouden.

2.1.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG betreft, merkt de Raad op dat – los van het gegeven dat de betreffende richtlijn is omgezet in de Belgische rechtsorde en verzoeker niet duidt waarom hij zich rechtstreeks op de hierin vervatte bepalingen kan beroepen – deze richtlijn erop is gericht de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. In casu betreft het evenwel gezinshereniging met een Belgische onderdaan, en niet met een derdelander, zodat verzoeker zich in geen geval dienstig kan beroepen op bovenvermelde richtlijn.

2.1.2.5. Het “*individualiteitsbeginsel*” is de Raad voorts onbekend als afzonderlijk bestaand beginsel van behoorlijk bestuur. In zoverre verzoeker aldus zou willen aangeven dat de motieven van de eerste bestreden beslissing niet voldoende zijn toegespitst op zijn concrete situatie, kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande bespreking van het middel waaruit voldoende blijkt dat de eerste bestreden beslissing afdoende in rechte en in feite is gemotiveerd opdat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt en verweerder verder ook op voldoende wijze rekening heeft gehouden met de door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag voorgelegde stavingstukken. Verzoeker linkt dit beginsel verder aan zijn betoog dat een behoefteanalyse had moeten plaatsvinden, doch hierboven werd reeds vastgesteld dat in casu niet blijkt dat dit zich opdrong, laat staan welk belang verzoeker erbij had dat deze plaatsvond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.1.2.6. Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen met miskennis van de formele motiveringsplicht, nu deze beslissing wordt genomen zonder dat in een aparte motivering wordt voorzien.

2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, nogmaals gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht beslist heeft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]

Los van het feit dat artikel 52, §4 van het KB van 08.10.1981 lijkt aan te geven dat de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de vorm van een bijlage 20 de keuze heeft om al dan niet een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, laat de verwerende partij gelden dat artikel 52, §4 van het KB van 08.10.1981 als lagere rechtsregel geen discretionaire

bevoegdheid kan toekennen aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 vastgelegde gebonden bevoegdheid om in bepaalde gevallen een bevel af te leveren.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten bij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund, luidt immers als volgt:

[...]

Gezien de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie om in casu een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten bij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afzonderlijk gemotiveerd diende te worden.

Enkel indien hogere rechtsnormen geschonden zouden worden, zou aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten mogen worden gegeven.

In casu kan geen schending van een hogere rechtsregel worden weerhouden.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

[...]”

2.2.3.1. De Raad merkt allereerst op dat de vaststelling dat er grond is tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg niet automatisch leidt tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tevens op een andere grond tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd of toegelaten. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling als familielid van een Belg geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. De beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden stelt enkel vast dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om als familielid van een Belg te worden toegelaten tot een verblijf. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd gegeven heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr.*

205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde het verblijf weigert, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 20” dat “desgevallend” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182, 226.183, 226.184 en 226.185).

2.2.3.2. Wat de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking in dit verband.

De Raad stelt vast dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te voorzien in een afzonderlijke motivering. Verweerde beperkte zich er in casu toe te stellen dat “aan de betrokkene bevel [wordt] gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen”. Evenwel bepaalt artikel 8 van de Vreemdelingenwet expliciet dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast dient te worden vermeld, waaruit duidelijk blijkt dat de wetgever een groot belang heeft gehecht aan een correcte motivering in rechte van bevelen om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt ook dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid, hetgeen in casu niet kan worden afgeleid uit de bestreden beslissing, slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokt (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807). In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen nog betoogt dat uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker afdoende kennis heeft van de motieven die aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten grondslag liggen, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoeker kennis zou kunnen hebben van de “motieven”, gelet op het geheel ontbreken van enig motief op grond waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is aangetoond.

2.2.3.3. Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van deze beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen, in zoverre het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS